

den højtærede Minister og Administrationen stiller sig til dette Magelæg, ved jeg ikke. Men det, jeg vil sige, er, at hvis jeg nu sad i Randers Byraad, og det foreliggende Forslag saa kom frem, vilde jeg søge af al Magt at formaa mine Kolleger til at sige Nej og ikke yde en Øre til det. Af de Grunde, jeg her har fremhævet, er der ingen Mening i, at Kommunen skal yde et Bidrag til noget saadant. Kan der ske et Magelæg paa den Maade, som er antydning i det andet Ting, er det noget andet; der bringer Byen dog ogsaa store Ofre ved at skulle indkøbe de Arealer, som Statsbanerne have Brug for. Forholdet er endelig ogsaa dette, at det jo ikke kan vare længe, inden Randers Station, der er den ældste Station i Landet eller dog den ældste i Jylland, idet den blev bygget ved Aarhus—Randers Banens Aabning i 60erne, maa ombygges. Der er lappet paa den med Tilbygninger og Udbygninger, og den er et rent Monstrum af Grimhed og i det hele taget ganske utilstrækkelig for Trafikken paa enhver Maade, hvad der ogsaa erkendes af Autoriteterne. Det er derfor uheldigt, om Ministeren skulde være afskaaren fra at komme til en i mange Henseender nødvendig Udvidelse. Der møder da ogsaa den højtærede Minister det Sær-syn, at Partierne her paa Rigsdagen, Højre, Venstre og Socialdemokraterne, allesammen stille Fordring i den Retning. Hvor uenige vi ere i alt andet, lader det til, at vi kunne mødes paa Randers Banegaard. Det, haaber jeg, skal være et godt Forvarsel. Saa kan Ministeren godt have Administrationen i Ryggen med alle de tekniske Vanskeligheder, det vil forvolde at faa Forholdene ordnede, som Byen ønsker det. Naar alle Partier paa Rigsdagen forene sig om at ville have en Ordning, som de finde tjenlig for By og Land, haaber jeg dog, at den højtærede Minister med sin sædvanlige Elskværdighed vil sige: Jeg har været stejl hidtil, jeg indser, at det kan ikke nytte noget, og at de have Ret i de Anker, der her ere komne frem, jeg skal strække mig saa vidt, som det er muligt —, og at han vil stille sig saa imødekommende, at vi foreløbig kunne faa en god Ordning af Varehusforholdene og snart efter en ny Station. Jeg udtaler altsaa dette Ønske i Tilslutning til, hvad der er fremkommet i det andet Ting. Og jeg vil sige til den højtærede Minister: at fremkalde en Finanslovs-konflikt paa det, jeg antydede, vil jeg helst undgaa; det kan ogsaa være, det ikke vilde lade sig realisere, men hvis det ikke kunde gaa paa anden

Maade, er jeg saa interesseret i dette Spørgsmaal, at jeg ikke vilde vige tilbage for, at vi skulde sende Finansloven ned til det andet Ting for at faa denne Sag ordnet paa en for Land og By tilfredsstillende Maade.

Idet jeg forlader dette Emne, vil jeg ogsaa slutte mig til min Kollega fra 9de Kreds (Harald Jensen) med Hensyn til Ordningen af Aarhus Banegaardsforhold. Der er baade med Hensyn til Gods- og Personbanegaarden meget, som i høj Grad trænger til Forbedring. Vi ere jo haardt engagerede paa forskellig Maade, og Finansloven lader ikke til at have mange tomme Rum, saa vi kunne jo ikke vente, det vil nytte at stille ny Forslag. Men jeg haaber, at man i en nær Fremtid maatte kunne skride til en Realisation af de Tanker, der have været fremme paa dette Punkt.

Saa vil jeg til Slutning berøre en Sag, som er fremdragen af Socialdemokratiets Ordfører i det andet Ting, og som den højtærede Minister efter min Mening stillede sig korrekt til, men som jeg dog ogsaa vil slaa til Lyd for heroppe, nemlig Spørgsmaalet om Fabrikation af Lokomotiver her i Landet. Den Tanke er jo ikke ny, den har været fremme ofte, men der er blevet sagt, at det ikke kunde lade sig gøre. Det kunde ikke betale sig at fabrikere Lokomotiver her i Landet. Men vi have jo Lokomotiver, der ere fabrikerede her, og som endnu køre paa de danske Statsbaner. Ministeren fandt Henstillingen protektionistisk. Ja, jeg vil sige, det er den ogsaa, men jeg ønsker, der maatte komme mange af den Slags Henstillinger, saa at man kunde skaffe Arbejde til danske Arbejdere og saaledes lade Pengene blive her i Landet, men at gennemføre det paa den Maade, at vi fik en Statsfabrik, vil jeg dog ikke tilraade. Der var noget i den højtærede Ministers Udtalelser, som gav Haab om, at Tanken kunde realiseres paa en anden Maade. Han sagde, at naar vi stillede os kulante overfor de indenlandske Fabrikker med Hensyn til Lokomotiver i Lighed med, hvad vi gøre overfor „Scandia“ ved Vagonbygning, vilde Planen maaske kunne realiseres, men dertil behøvede Ministeren ingen Bemyndigelse, den kunde han tage sig selv. Jeg vil sige, at jeg, der har set, hvorledes Fabrikken „Scandia“ har været nødsaget til at lukke paa en Tid, hvor vi toge for ca. 1½ Mill. Kr. Vagoner i Udlandet, medens danske Arbejdere gik brødløse om herhjemme og en Del endogsaa maatte rejse